

Περιεχόμενα

1. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΩΣ ΠΗΓΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ	ΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 22/05/2022 σελ.6
2. ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ	ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 22/05/2022 σελ.22,23
3. ΥΠΕΡΕΣΟΔΑ ΚΑΙ ΑΠΛΗΡΩΤΟΙ ΦΟΡΟΙ	ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 22/05/2022 σελ.40

1. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΩΣ ΠΗΓΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Μέσο: ΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 22/05/2022 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 22/05/2022

Σελίδα: 6

Η οικογένεια ως πηγή ασφάλειας

της ΒΑΣΩΣ ΚΟΛΜΙΑ

Όλοι έχουμε συνηθίσει να σκεπτόμαστε την οικογένεια ως πηγή ασφάλειας. Είναι το πρώτο «σχολείο» των παιδιών μας, το καταφύγιο από μία δύσκολη καθημερινότητα. Η επόμενη, στην σειρά, βεβαιότητα που έχουμε, πέρα από την οικογένειά μας, είναι το κράτος, θεματοφύλακας της κοινής μας γλώσσας, της ιστορικής μας συνείδησης, της θρησκείας μας, των αξιών που κάνουν την κοινωνία μας ανθρώπινη. Και δεν είναι καθόλου περίεργο ότι μιλάμε για την εθνική μας κοινότητα όπως μιλάμε για την οικογένειά μας: Έχουμε μία μητέρα πατρίδα, αλλά και πατέρες του έθνους. Είμαστε παιδιά της Ελλάδας, με κοινή πολιτιστική κληρονομιά.

Ένας λόγος που βιώνουμε τραυματικά τά αποτελέσματα της δεκαετούς οικονομικής Κρίσης που περάσαμε είναι ότι έχουν πληγεί βασικές βεβαιότητες. Κάθε γονέας στην ελληνική κοινωνία πασχίζει με τά διαθέσιμα εισοδήματα της οικογένειάς να «τά φέρει βόλα», να παράσχει στά παιδιά του δ,τι περισσότερο μπορεί: ξένες γλώσσες, φροντιστήρια, στέγη με έλλα λόγια, δ,τι είχε μάθει ή μέση ελληνική οικογένεια να θεωρεί αυτόνοτο.

Όμως, ή Κρίση αυτή έθεσε μία σειρά από νέες δοκιμασίες στους εργαζόμενους γονείς. Η κρατική στήριξη, ό δημόσιος παιδικός σταθμός, τό όλοήμερο σχο-

λείο, ό έκσνηγρονισμός του θεσμού της γονικής αδειας δέν έπαρκούν για να δώσουν διέξοδο στον εργαζόμενο γονέα. Η ίδια ή γονική ιδιότητα συχνά δέν μπορεί να συμβιβαστεί με τις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας, όσο ή έννοια της καριέρας μεταλλάσσεται, απαιτώντας διά βίου μάθηση, ευελιξία και διαρκή προσαρμογή στην αλλαγή, όσο περισσότεροι υποψήφιοι συναγωνίζονται για λιγότερες θέσεις εργασίας.

Ταυτόχρονα, τό οικογενειακό περιβάλλον έχει χάσει την δυνατότητα να «απορροφή» τους κραδασμούς, να άντέχει στίς αντίξοότητες και στά απρόβλεπτα. Έχει χάσει τό πολύτιμο στήριγμα του παππού και της γιαγιάς, καθώς ή άστυφιλία, ή έπιμήκυνση του εργασιακού βίου, αλλά και τά ήθη της πυρηνικής οικογένειας έχουν κυριαρχήσει στην ελληνική κοινωνία. Αφήνοντας στο περιθώριο την τρίτη ηλικία, θέτουμε εκτός της οικογενειακής ζωής μία σημαντική πηγή ασφάλειας και σταθερότητας. Χάνουμε τον κρίκο που μās συνδέει με τό «χθές», αλλά και μία άνεκτίμητη πηγή γνώσης, οικογενειακής και προσωπικής συνοχής. Άς μήν ξεχνάμε ότι πολλά σπιντικά σέ δύσκολες στιγμές έπιβίωσαν –και έπιβιώνουν ακόμη– με την οικονομική στήριξη από την σύνταξη του παππού και της γιαγιάς.

Δέν είναι, λοιπόν, τυχαίο ότι με τό πέρασμα των χρόνων ή ελληνική οικογένεια έχει συρρικνωθεί άρθη-

μητικά στο ελάχιστο δυνατόν. Οι τρίτεκνες οικογένειες άναγνωρίστηκαν ως «απολύτκνες», γεγονός δόκιμο, εάν συνυπολογίσει κανείς ότι ήδη από την δεκαετία του 1990 ή Ελλάδα είχε έναν από τούς χαμηλότερους δείκτες δημογραφικής άναπλήρωσης στην Εύρώπη. Στην χώρα μας οι γεννήσεις παιδιών μειώνονται χρόνο με τον χρόνο.

Αυτή είναι ή κορυφή του παγόβουνου μίας άλλης κρίσης, που μās δείχνει ότι ή ελληνική κοινωνία έχει χάσει την πίστη της στον πλέον βασικό θεσμό, την οικογένεια, παρά τό ότι άναδείχθηκε σέ πυρήνα εθνικής έπιβίωσης τις δύσκολες στιγμές της οικονομικής κρίσης.

Τόν θεσμό της οικογένειας δέν πρέπει να τόν θεωρούμε δεδομένο. Πρέπει να τόν φροντίσουμε, για να παραμείνει ζωντανός. Για να παράγει άνθρωπος με αξίες και άρχες. Γιατί, για να μπορούσει κανείς να σχεδιάσει ξανά τό μέλλον, για να δώσει περιεχόμενο και όραμα στην προσπάθεια για ανάπτυξη, χρειάζεται να έπιστρέψει στίς πιο βαθιές και βασικές βεβαιότητες. Ανακαλύπτοντας και πάλι την δύναμη της οικογένειας και της άλληλεγγύης μεταξύ των γενεών, ως κοινωνία, θά κάνουμε ένα σημαντικό βήμα για την έξοδο από τις πολλαπλές κρίσεις που ταλαιπωρούν την Ελλάδα και την ελληνική κοινωνία.

Η δημιουργία οικογένειας, ή άνατροφή, ή φροντίδα και ή διαπαιδαγώγηση των παιδιών άποτελεί θέμα και εθνική δλων μας! Αφορά την Πολιτεία, τούς θεσμους κοινωνικοποίησης και φροντίδας, τις έπιχειρήσεις και τούς εργοδότες.

Άν ενέχει κόστος, αυτό είναι ένα κόστος που πρέπει όλοι μας να τό αναλάβουμε. Η επένδυση στην φροντίδα και την άνατροφή των παιδιών μας είναι μία επένδυση ύψηλης άπόδοσης. Γιατί πρόκειται για την ίδια την έπιβίωση και την ευημερία της κοινωνίας μας. Για την έπιβίωση του έθνους μας!

Άναγνωρίζοντας την άξία της οικογένειας, αλλά και τούς κινδύνους που σήμερα διατρέχει, ή διεθνής κοινότητα μέσω των Ηνωμένων Έθνών άποφάσισε τό 1993 να καθιερώσει την 15η Μαΐου ως Διεθνή Ημέρα της Οικογένειας, προκειμένου να μās θυμίζει την σπουδαιότητά της ως βασικού κώταρου της κοινωνίας. Ίδιαίτερα οι τελευταίες επέτειοι της διεθνούς ήμέρας έρχονται σέ μία ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία, λόγω της πανδημίας του COVID-19.

Οι οικογένειες είναι αυτές που έφεραν και συνεχίζουν να φέρουν τό βάρος της ύγειονομικής κρίσης, προστατεύοντας τά μέλη τους, φροντίζοντας τά εκτός σχολείου παιδιά και, ταυτόχρονα, συνεχίζοντας την εργασία τους. ▲▼

Βύρων Κοτζαμάνης

Δημογραφικές εξελίξεις και προκλήσεις

Ο πληθυσμός της Ελλάδας κατά τη μεταπολεμική περίοδο αυξήθηκε κατά 3,05 εκατομμύρια. (7,63 εκατ. το 1951, 10,67 το 2021.) Η αύξηση αυτή, συνεχής μέχρι το 2010, χρονιά από την οποία άρχισε να μειώνεται, έγινε με διαφοροποιημένους ρυθμούς. Αρχικά τα μεγάλα κύματα εξόδου προς το εξωτερικό των δεκαετιών 1950 και 1960 υπερκαλύφθηκαν από τα ιδιαίτερα υψηλά φυσικά ισοζύγια (πολύ περισσότερες γεννήσεις από θανάτους), στη συνέχεια δε η μείωση των φυσικών ισοζυγίων των ετών 1980-2010 υπερκαλύφθηκε από τα θετικά μεταναστευτικά ισοζύγια (βλ. είσοδο οικονομικών μεταναστών) με αποτέλεσμα τη συνέχιση της αύξησης του πληθυσμού μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του 2000. Η παρατηρούμενη στη συνέχεια συρρίκνωση (-500 χιλ. σε απόλυτες τιμές ανάμεσα στο 2011 και το 2022 και -4% σε ποσοστά) οφείλεται κυρίως στα αρνητικά φυσικά ισοζύγια, είναι γενικευμένη και αφορά σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό την πλειοψηφία των νομών καθώς 39 στους 51 είχαν απώλειες την τελευταία δεκαετία, ενώ, ανάμεσα σε αυτούς που είχαν κάποια κέρδη – σχεδόν αποκλειστικά λόγω της προσφυγικής κρίσης – ελάχιστοι είχαν αύξηση του πληθυσμού τους μεγαλύτερη του 5% (Δωδεκάνησα, Χίος, Λέσβος, Σάμος). Αν η μείωση του πληθυσμού μας ξεκίνησε μόλις το 2011 και όχι νωρίτερα, αυτό οφείλεται κυρίως στη μαζική είσοδο μεταναστών στις δεκαετίες του 1990 και του 2000. Ειδικότερα, αν ο συνολικός πληθυσμός μας αυξήθηκε κατά 850 χιλ. ανάμεσα στο 1991 και το 2011, η αύξηση αυτή οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στο θετικό κατά 800 σχεδόν χιλιάδες μεταναστευτικό

ισοζύγιο της εικοσαετίας αυτής, ενώ την ίδια περίοδο το ισοζύγιο γεννήσεις - θάνατοι (στο οποίο περιλαμβάνονται και οι γεννήσεις των μεταναστών) περιορίστηκε στις 60 χιλ. Αλλά και η κατανομή του πληθυσμού μας σε μεγάλες ηλικιακές ομάδες τις τελευταίες δεκαετίες άλλαξε σημαντικά: αν πάρουμε ως βάση εκκίνησης το 1951 θα διαπιστώσουμε ότι ανάμεσα στο έτος αυτό και το 2021 τόσο οι 65 όσο και οι 85 ετών και άνω αυξήθηκαν πολύ γρηγορότερα από τις άλλες ηλικιακές ομάδες καθώς το πλήθος των 65+ πολλαπλασιάστηκε επί 4,6 και των 85+ επί 12,7, ενώ αυτό των 15-64 ετών επί 1,4 (μια αύξηση σε σχέση με το 1951 μόλις κατά 37%). Την ίδια περίοδο ο πληθυσμός μας από σχετικά «εθνικά ομοιογενής» (οι μη έχοντες την ελληνική υπηκοότητα το 1951 ήταν λίγες δεκάδες χιλιάδες) συμπεριλαμβάνει σήμερα περισσότερους από 900.000 αλλοδαπούς, το σύνολο σχεδόν των οποίων προέρχεται από τις πρώην σοσιαλιστικές χώρες και από τις λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες του πλανήτη μας με το ειδικό βάρος των τελευταίων (δηλ. το ποσοστό τους στον συνολικό πληθυσμό των αλλοδαπών) να αυξάνεται από το 13% το 2015 στο 32% το 2021. Είχαμε όμως μεταπολεμικά και μια ταχύτατη αστικοποίηση και μια υπερσυγκέντρωση του πληθυσμού σε ένα εξαιρετικά περιορισμένο τμήμα της συνολικής επιφάνειας καθώς σχεδόν 3 στους 4 κατοίκους της χώρας μας ζουν πλέον στις μητροπολιτικές περιοχές Αθηνών και της Θεσσαλονίκης και σε μια δεκάδα μεγάλων αστικών κέντρων και την άμεση περιφέρειά τους. Είναι δε ενδεικτικό ότι το 2011 ο πληθυσμός συσσωρευτικά των 151 ΟΤΑ με περισσότερους από 10.000 κάτοικους (2,5%

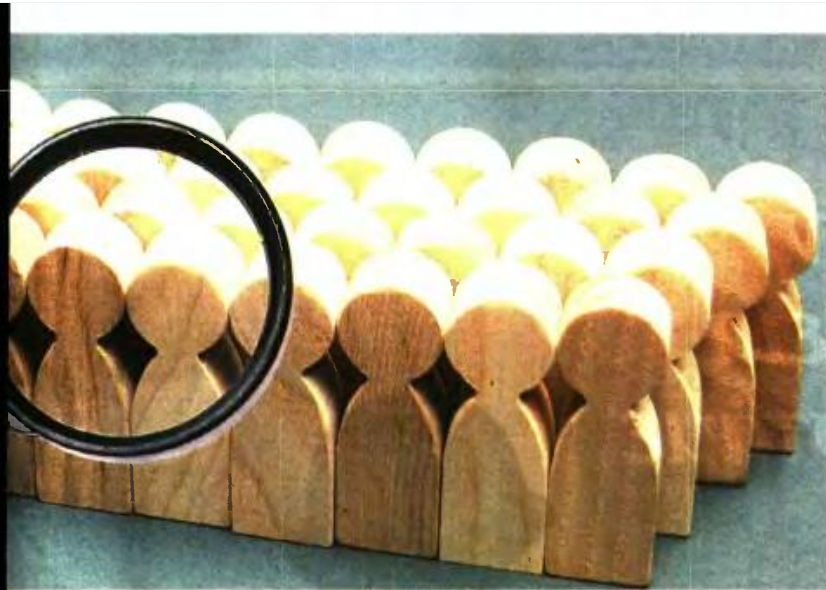
του συνόλου των ΟΤΑ) συγκεντρώνεται στο 4,3% της επικράτειας και αποτελεί το 62,5% του συνολικού πληθυσμού της χώρας. Οι αλλαγές αυτές, αποτέλεσμα του μεταπολεμικού μοντέλου ανάπτυξης, έχουν – και θα συνεχίσουν να έχουν – σημαντικές επιπτώσεις σε πλήθος πεδίων. Παράλληλα, το προσδόκιμο ζωής μας στη γέννηση έχει αυξηθεί κατά μέσο όρο σε 17 έτη, ενώ έχει περιορισθεί η γονιμότητα/γεννητικότητα, με αποτέλεσμα οι γεννήσεις τα τελευταία χρόνια (85-86 χιλ.) να είναι κατά 70 χιλ. λιγότερες από αυτές των αρχών της δεκαετίας του 1950 (155 χιλ.). Ταυτόχρονα, στις μετά το 1960 γενεές αυξάνονται τα ποσοστά των άτεκνων, των άγαμων, των γεννήσεων εκτός γάμου καθώς και η ένταση των διαζυγίων, ενώ αυξάνεται συνεχώς και αριθμός των θανάτων λόγω της δημογραφικής γήρανσης (οι θάνατοι το 2020 – 131 χιλ. – ήταν 2,3 περισσότεροι από αυτούς που καταγράφηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1950: -57 χιλ.). Οι προαναφερθείσες αλλαγές άλλαξαν ριζικά το δημογραφικό μας τοπίο. Η Ελλάδα είναι πλέον σχετικά γερασμένη καθώς το 22,5% των κατοίκων της είναι 65 ετών και άνω ενώ το ποσοστό των 85 ετών και άνω υπερβαίνει το 3,6% του συνολικού πληθυσμού έναντι μόλις του 0,4% το 1951. Για πρώτη φορά δε στη δημογραφική ιστορία της χώρας αυτής, από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 και μετά ο πληθυσμός ηλικίας 0-14 ετών υπολείπεται αυτού των 65 ετών και άνω, ενώ το 2022 οι ηλικιωμένοι είναι κατά 900.000 περισσότεροι από τους 0-14 ετών. Οι αλλαγές αυτές συνοδεύτηκαν προφανώς και από την ταχεία αύξηση όχι μόνον της μέσης ηλικίας του συνολικού πληθυσμού, αλλά και αυτής του πληθυσμού

2. ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Μέσο: ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 22/05/2022 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 22/05/2022

Σελίδα: 23

εργάσιμης ηλικίας (των 20-64 ετών). Και η δομή όμως των νοικοκυριών και των οικογενειών μας άλλαξε ριζικά. Εκλείπουν πλέον οι διευρυμένες οικογένειες, μειώθηκαν σημαντικά τα πολυμελή νοικοκυριά και οι **πολύτεκνες** οικογένειες (οι τρίτες και τέταρτες και άνω γεννήσεις από 14% και 12% του συνόλου στις αρχές της δεκαετίας του

1960 αποτελούν αντίστοιχα το 10% και 4% σήμερα). Αυξάνεται παράλληλα τόσο ο αριθμός των μονογονεϊκών οικογενειών (με μοναδικό γονέα συνήθως γυναίκα), ως αποτέλεσμα της αύξησης των διαζυγίων και των εκτός γάμου γεννήσεων που από το 1% τη δεκαετία του 1950 και το 2% το στα τέλη της δεκαετίας του '80 υπερβαίνει το 12% το 2021, όπως επίσης αυξάνεται και ο αριθμός και το ειδικό βάρος των άτεκνων ατόμων. Τέλος, αυξάνεται και η μέση ηλικία στο πρώτο παιδί (πάνω από 31 έτη το 2021 έναντι 24 ετών γύρω από το 1980 και 26 ετών γύρω από το 1960).

Η χώρα μας έχει να αντιμετωπίσει άμεσα σημαντικές προκλήσεις, και κυρίως: 1) τη δημογραφική γήρανση (την αύξηση δηλαδή του ποσοστού και του πλήθους των 65 ετών και άνω αλλά και την ακόμη ταχύτερη αύξηση των 85 ετών και άνω), 2) την αναμενόμενη μείωση του πλήθους και την αύξηση της μέσης ηλικίας του πληθυσμού εργάσιμης ηλικίας (των 20-64 ετών) σε μια νέα εποχή που θα σηματοδοτεί από τη μετάβαση στην ψηφιακή οικονομία και την υποκατάσταση εν μέρει της ανθρώπινης εργασίας από αυτοματοποιημένα συστήματα, 3) την επιβράδυνση της αύξησης του προσδόκιμου ζωής μας 4) τη μετανάστευση των νέων παραγωγικής και αναπαραγωγικής ηλικίας, τμήμα των οποίων έχει και υψηλό επίπεδο σπουδών (αλλά και την ενσωμάτωση των προσφάτως αφιχθέντων αλλοδαπών) και, τέλος 5) την πολύ χαμηλή, εδώ και δεκαετίες, γονιμότητα που δεν επιτρέπει την αναπαραγωγή (την αντικατάσταση δηλαδή κάθε μητέρας από μια κόρη λαμβάνοντας υπόψη και τη θνησιμότητα). Ειδικότερα δε οφείλουμε να σημειώσουμε ότι όσον αφορά τις γεννήσεις και τη

γονιμότητα η χώρα μας καταγράφει από τους χαμηλότερους επίσημους δείκτες γονιμότητας στην ΕΕ, ενώ ο αριθμός των παιδιών που φέρνουν στον κόσμο οι διαδοχικές γενεές (διαγενεακή γονιμότητα) μειώνεται σταθερά.

Για να περιορίσουμε την περαιτέρω πτώση των γεννήσεων και την εξ' αυτής συνεπαγόμενη μείωση του πληθυσμού μας (και ταυτόχρονα για να επιβραδύνουμε μερικούς και τη δημογραφική γήρανση) οφείλουμε να λάβουμε άμεσα μέτρα που σε μια πρώτη φάση θα περιορίσουν το αρνητικό φυσικό ισοζύγιο (γεννήσεις - θάνατοι). Μέτρα στο πλαίσιο μιας ενεργής κοινωνικής και δημογραφικής πολιτικής που θα είναι επικεντρωμένα στο παιδί και την οικογένειά του (ανεξαρτήτως της μορφής της) θα διευκολύνουν τους νέους ανθρώπους να αποκτήσουν τον αριθμό των παιδιών που επιθυμούν - αλλά δεν κάνουν - και θα ανατρέψουν τη σημερινή διάχυτη ανασφάλεια για το μέλλον, που αποτελεί ένα επιπλέον εμπόδιο για να δημιουργήσουν οι νέοι μας την οικογένεια που επιθυμούν. Οι έχοντες επομένως την ευθύνη σχεδιασμού και λήψης αποφάσεων δεν είναι δυνατόν να παραμένουν θεατές των δημογραφικών μας εξελίξεων. Οφείλουν αφενός μεν να θεωρήσουν ως δεδομένες κάποιες μη αναστρέψιμες τις αμέσως επόμενες δεκαετίες τάσεις, να εκτιμήσουν τις επιπτώσεις τους και να τις λάβουν υπόψη, αφετέρου δε, να λάβουν τα προσηκόντα μέτρα, τα οποία, εκτός των άλλων, θα στοχεύουν τόσο στην επιβράδυνση των ρυθμών μείωσης του πληθυσμού μας όσο και στην προοδευτική αναστροφή κάποιων βασικών δημογραφικών δεικτών που επηρεάζουν καθοριστικά την ηλικιακή δομή του.

Ο κ. Βύρων Κοτζαμάνης είναι καθηγητής Δημογραφίας στο Τμήμα Μηχανικών Χωροταξίας, Πολεοδομίας και Περιφερειακής Ανάπτυξης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και Διευθυντής του Εργαστηρίου Δημογραφικών και Κοινωνικών Αναλύσεων (ΕΔΚΑ).

ΔΙΗΜΕΡΙΔΑ: ΕΛΛΑΔΑ, ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ

Με την ευκαιρία του 21ου Συνεδρίου της Διεθνούς Ενωσης Γαλλόφωνων Δημογράφων στην Αθήνα (24-27/5/2022) με θέμα «Δημογραφία και Κρίσεις» και στο πλαίσιο των δράσεων του ερευνητικού έργου του ΕΛΙΔΕΚ «Δημογραφικά Προτάγματα στην Έρευνα και Πρακτική στην Ελλάδα», διοργανώνονται στο Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών (Σίνα 31) δύο ανοιχτές εκδηλώσεις με τη συμμετοχή πολιτικών και πανεπιστημιακών, με ελεύθερη είσοδο:

Δευτέρα 23/5/2022, Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών, 17.30-20.30,

«Ελλάδα, δημογραφικές εξελίξεις και κρίση, διακυβεύματα και πολιτικές».

Τρίτη, 24/5/2022, Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών, 10.30-13.30, «Δημογραφικές εξελίξεις και κρίσεις στην Ελλάδα».

3. ΥΠΕΡΕΣΟΔΑ ΚΑΙ ΑΠΛΗΡΩΤΟΙ ΦΟΡΟΙ

Μέσο: ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 22/05/2022 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 22/05/2022

Σελίδα: 40

Υπερέσοδα και απλήρωτοι φόροι

Βέβαια ο υπουργός στηρίζεται στα γεμάτα ταμεία του προϋπολογισμού. Από τα στοιχεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού το τετράμηνο Ιανουαρίου - Απριλίου 2022 τα έσοδα ήταν αυξημένα κατά 1,8 δισ. ευρώ έναντι των στόχων!

Η αύξηση αυτή των εσόδων πέραν των εισπράξεων από τις Βρυξέλλες για το Ταμείο Ανάκαμψης και της ορμής που είχε η οικονομία λόγω της σταδιακής εξόδου από την πανδημία, οφείλεται σαφώς και στην ακρίβεια. Πώς έγινε αυτό;

Η αύξηση όλων των προϊόντων, κυρίως των καυσίμων, των λογαριασμών της ΔΕΗ και του φυσικού αερίου, οδήγησε σε πολύ υψηλότερα επίπεδα τις εισπράξεις από ΦΠΑ.

➤ Την ίδια όμως περίοδο η ακρίβεια είναι η αιτία που πολίτες και επιχειρήσεις αφήνουν απλήρωτους φόρους. Τον Μάρτιο, παράλληλα αυξήθηκαν οι απλήρωτοι φόροι κατά 790 εκατ. ευρώ (αύξηση 26% σε σύγκριση με τον Μάρτιο του 2021 που ήταν 626 εκατ. ευρώ).

Μάλιστα, με βάση τα στοιχεία της ΑΑΔΕ, το α' τρίμηνο του έτους οι νέες οφειλές σε Δημόσιο και ΕΦΚΑ που προστέθηκαν στο ληξιπρόθεσμο χρέος ανήλθαν σε 3,32 δισ. ευρώ.